

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.17/2015/6. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2015. évi június hó 2. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság a testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 7.B.418/2013/51. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlottal szemben 26.900 (huszonhatezer-kilencszáz) forint erejéig vagyonekmozgást rendel el.

A bűnjelek tárolási helye helyesen a Pécsi Törvényszék Gazdasági Hivatala, nyilvántartási számuk helyesen Bj.II.26/2013. szám.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a 2014. évi december hó 15. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban eltöltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 10.000 (tízezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék 7.B.418/2013/51. számú, 2014. évi december hó 15. napján kelt ítéletével a vádlottat halált okozó testi sértés büntette és rablás büntette miatt halmazati büntetésül 7 év börtönre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény alapján. A kiszabott szabadságvesztésbe a 2013. évi március hó 22. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította, rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 642.991 forint bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosbításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása végett, a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést fenntartva az elsőfokú bíróság ítéletének

akként történő megváltoztatását indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a kiszabott fő- és mellékbüntetés tartamát súlyosítsa.

A vádlott és védője a nyilvános ülésen bejelentett jogorvoslati kérelmének megfelelő tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket sem a súlyosítást, sem az enyhítést célzó részében nem találta megalapozottnak.

A kölcsönösen bejelentett jogorvoslati kérelmek alapján a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett. A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás alapvetően hiánytalan és teljes, azonban annak kismértékű kiegészítése, illetve helyesbítése szükséges a másodfokú eljárásban.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette.

A sértett az elsőfokú ítélet 3. oldalának 5. bekezdésében írt sérüléseken túlmenően az arcüreg csontos falának törését is elszenvedte *(igazságügyi orvosszakértői vélemény tartalma - elsőfokú bírósági iratok 43. sorszáma alatt)*.

A vádlott a sértettnek összesen helyesen 53.890 forint kárt okozott, amelyből 26.990 forint megtérült, a meg nem térült kár összege 26.900 forint volt, az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldal utolsó bekezdésében írtakkal szemben.

A tényállás a másodfokú bíróság által eszközölt kiegészítéssel, illetve helyesbítéssel megalapozottá vált, az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A vádlottmind a nyomozás során, mind a tárgyaláson elismerte, hogy a terhére rótt bűncselekményeket pénzszerzés végett követte el, a sértett ökölrel történő megütését azonban mindvégig tagadta.

Az eljárás során hat igazságügyi szakértő meghallgatására került sor a vádlott védekezésének tisztázása céljából, nevezetesen annak eldöntésére, hogy a vádlott nagy erővel megütötte-e a sértettet.

Helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott e körben tett vallomásával

szemben azt állapította meg, hogy a vádlott egy alkalommal, nagy erővel, ököllel szemgödör tájékon megütötte a sértettet. Az ökölütés tényét ugyanis **szakértő1** és **szakértő2** igazságügyi szakértők szakvéleménye egyértelműen bizonyította, amikor kizárták a sértett szemgödörét ért sérülés tekintetében az ütődéstől és eséstől történő keletkezés lehetőségét.

A szakértői véleményekkel összefüggésben kiemeli a másodfokú bíróság azt is, hogy nem hagyható figyelmen kívül, hogy a **szakértő1** és a **szakértő2** igazságügyi szakértők szakvéleményével ellentétesnek látszó szakvéleményben **szakértő3** és **szakértő4** igazságügyi szakértők sem zárták ki az ökölütés megtörténtét, pusztán azt valószínűsítették, hogy a sérülés ütődéstől és eséstől is keletkezhetett.

Tekintettel tehát arra, hogy a vádlotta sértett bántalmazását kivéve büntetőjogi felelősségének elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást tett, mely vallomását az egyéb bizonyítékok is alátámasztották, míg a bántalmazás kapcsán az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló értékelésével az ökölütés tényét bizonyítottnak látta, ekként a bűnösség megállapítása és a cselekmények minősítése is törvényes.

A testi épség elleni bűncselekménnyel összefüggésben nem értett egyet a fellebbviteli bíróság azon ügyészi állásponttal, hogy az elsőfokú ítélet megállapításaival szemben a vádlott terhére a tudatos gondatlanság fennállása megállapítható, mert a tudatában felmerült a halálos eredmény bekövetkezésének lehetősége, azonban könnyelműen bízott annak elmaradásában.

Nem vitatható, hogy a vádlottszándéka semmilyen formában nem terjedt ki a halálos eredmény bekövetkezésére, hiszen ebben az esetben a cselekmény emberölés büntettként minősülne.

Az irányadó tényállás szerint a vádlottegy alkalommal nagy erővel, ököllel ütötte meg szemgödör tájékon a 83. életévében járó idős sértettet, olyan helyen, ahol a sértett betonkövezetre eshet. Az elkövetés helyszínén a betonkövezet kétségtelen megléte mellett sem látta megállapíthatónak a másodfokú bíróság a vádlott tudatos gondatlanságát, ugyanis az elkövetés körülményei alapján kétséget kizáró módon az volt megállapítható, hogy a vádlott célja pusztán a sértett értékeinek megszerzésére irányult. Oly mértékben kívánt tehát a sértettnek sérülést okozni, amely a táska elvételét, az értékek megszerzését lehetővé tette a számára.

Mindezek alapján - szemben az ügyészi állásponttal - a vádlott vonatkozásában a gondatlanság enyhébb foka volt megállapítható.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság a büntető törvény időbeli hatályának kérdésében is. Tekintettel arra, hogy az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény értelmében a rablás büntette - lévén, hogy annak sértettje elhárításra idős koránál fogva korlátozottan képes személy volt - súlyosabban minősül, az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény a vádlott szempontjából kedvezőbb elbírálást eredményezett.

A vádlottal szemben a büntetési tétel középértéke az 1978. évi IV. törvény 83.§ (2) és (3) bekezdése szerint 7 év szabadságvesztés.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel. E körben maradéktalanul figyelemmel volt a vádlott javára értékelhető enyhítő körülményekre, így különösen annak tényére, hogy a vádlottbüntetlen előéletű.

A súlyosító körülmények körében nagy nyomattal bírt, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményeket idős, védekezésre korlátozottan képes sértett sérelmére, útonálló módon követte el.

Mindezeket mérlegelve a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a büntetés kiszabásának elveit az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta, ezért az általa kiszabott szabadságvesztés és az ahhoz igazodó közügyektől eltiltás együttesen alkalmas az 1978. évi IV. törvény 37.§-ában írt célok elérésére, azok megváltoztatására nincs indok.

Ezért a jogorvoslati kérelmek sem a súlyosbítást, sem az enyhítést célzó részükben nem voltak megalapozottak.

Az irányadó tényállás szerint a vádlotta bűncselekmények elkövetése során 26.900 forintba került, mely összeg tekintetében az 1978. évi IV. törvény 77/B.§ (1) bekezdés a) pontja alapján vagyonekobzást kellett elrendelni.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság tévesen jelölte meg a bűnjelek tárolási helyét és azok nyilvántartási számát, ezért azt helyesbítve rögzítette, hogy a bűnjelek tárolási helye a Pécsi Törvényszék Gazdasági Hivatala, míg nyilvántartási számuk helyesen Bj.II.26/2013.

Ennyiben tehát a másodfokú bíróság - a Be.372.§ (1) bekezdésében írtak szerint - az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába az 1978. évi IV. törvény 99.§ (1) bekezdése értelmében a 2014. évi december hó 15. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban eltöltött időt is be kell számítani.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

P é c s, 2015. június 2.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró,
Dr.Hudvágner András s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 7.B.418/2013/51. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla
Bf.I.17/2015/6. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2015. évi
június hó 2. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke